

der ere stillede imod Forslagets ledende Grund-
sætninger. Det er ingenlunde eiendommeligt
for dette Lovforslag, men, ligesom det ganske
flutter sig til det Bestaaende, saaledes er det
Forhold, som ogsaa vil findes i flere Love, som
iøvrigt have ordnet Næringsforholdene paa en
meget fristndet Maade. Jeg skal saaledes nævne
den norske Handelsnæringslov af 8de August
1842, der for dem, der nærmere have fulgt
denne Lovs Tilblivelseshistorie, og navnlig de
Forhandlinger, der gik forud for den — vil
være bekendt som et meget liberalt Arbejde;
den har netop ogsaa fastholdt den Bestemmelse,
at Handelsborgerne ikke maa forenes med
Haandværksbedrift. Naar vi ville nærværende
gøre os Forholdet efter den nærværende Ord-
ning af Næringslovgivningen, vil man see, at
det vilde være en saare væsentlig Forandring,
dersom man nedbrød de Stranker, som i saa
Henseende findes mellem Haandværk og Han-
del. Udvalget har kun foreslaaet en enkelt Kemp-
ning i denne Henseende, nemlig saaledes, at
Reglen ikke skulde gjælde de i §§ 51 og 54 om-
talte Arter af Handel. Jeg tør altsaa i saa Hen-
seende vente Understøttelse fra Udvalgets Fleertals
Side imod det Mindretalsforslag, jeg nu har
omtalt; det Forslag, som er stillet af et andet
Udvalgs-Mindretal, nemlig, at Landhaandvær-
kerne ikke skulle være berettigede til at arbejde
for Kjøbstadindvaanerne, vil, haaber jeg, blive
forkastet. Jeg kan ikke Andet end ansee
det for meget beklageligt, om man i en ny
Næringslov vilde fastholde denne Stranke mel-
lem Land og By. Det er dog vistnok en
ganske naturlig Tanke, at, ligesom man ikke
kan Andet end ansee det for heldigt, at en Ud-
verling fra Land til Kjøbstad finder Sted, at,
ligesom Kjøbstadhaandværkeren kan komme ud
paa Landet, saaledes ogsaa omvendt de, der
nedsatte sig paa Landet, faae Lov til at ar-
bejde for Kjøbstaden. At en dygtig Landsby-
haandværker ikke skulde have Tilladelse til at
arbejde i Kjøbstaden, forekommer mig saa
unaturligt, at man ikke bør indføre den i en
ny Lov, som ordner disse Forhold.

Det samlede Udvalgs Forslag til § 22 skal
jeg ikke gjøre Indvending imod, ligesom jeg
ei heller skal modsætte mig Fleertalsforslaget

til § 23, hvortil jeg ikke kan tiltræde de en-
kelte andre Forslag, som iøvrigt ere til For-
handling, men som jeg endnu ikke særligt har
omtalt. Hvad angaaer det Forslag, som er
stillet af den ærede Rigsdagmand for Nyborg
(Somard), maa jeg gjøre ham selv og Thinget
opmærksom paa, at det virkelig er affattet
paa en noget besynderlig Maade. Jeg seer
vel, at det flutter sig til en ny Redaction af
§ 92, men kan dog ikke finde, at der bli-
ver nogen ret Sammenhæng i det Hele. Hvis
jeg, forsaavidt det er nødvendigt, tør berøre
§ 92, skjøndt den for Dieblirket ikke er under
Forhandling, da vil det jo sees, at vi jo her
have med enkelte kjøbenhavnske Handelsgrene
at gøre, og jeg seer derfor ikke, hvad der skal
komme ud af at skyde Kjøbenhavn ud af
Dverfkriften, naar man dog maa erkjende,
at de Næringsgrene, hvorom der er Spørgs-
maal, ikke ere almindelige Kjøbstadnæringer,
der endnu der have udviklet sig i denne For-
grening af Næringsveie, som Galanterihandlere
eller Nürnbergere, Glashandlere, Hofstræms-
mere, Porcellains- og Pottehandlere, Antip-
lingshandlere, Papirhandlere, Handlende med
ostindiske, chinesiske og visse vestindiske Varer,
Frugt- og Wildthandlere osv., det er særegne
Handelsnæringer i Kjøbenhavn og som ikke kunne
fremtræde saaledes udflykkede i Kjøbstæderne.
Det forekommer mig derfor at være et meget
besynderligt Forslag at ville tage en § fra
Overgangsbestemmelserne, som alene flutter sig
til Kjøbenhavn, og derpaa at ville støtte et ved-
varende, almindeligt Forslag med Hensyn til
den her foreliggende Paragraph, det troer jeg
virkelig ikke gaaer an.

J. F. Petersen: Foruden den høitærede
Minister har jeg næsten ikke hørt Nogen forsvare
Bestemmelserne i § 23 mod at forene Haand-
værk selv med den ubetydeligste Handelsnæring,
og da Forskjellen mellem Udkastets Paragraph
og den af Udvalgets Fleertal foreslaaede er
saa yderst ringe, vil jeg haabe, at heller ikke
den vil vinde Thingets Bifald. Jeg antager
det for at være sandsynligt, at man vil for-
kaste begge disse Paragrapher, og overlade
dette Forhold at regulere sig selv paa en na-
turlig Maade. Jeg maa ogsaa erklære, at,